

maaske vilde blive nødt til engang igen at tilbringe en Nat i en Landsbykro — men ene, uden dig!

„Jeg skal ellers ikke trætte dig med nogen Rejsebeskrivelse. Der er bare een lille Oplevelse, jeg maa fortælle om, — jeg veed godt, hvor intetsigende den i og for sig er, men naar jeg nu i Forvejen har tilstaaet dette, vil du nok lade være med at smile af min Snakkesalighed. Jeg har engang fortalt dig om en Scene, jeg for en Del Aar siden tilfældigt blev Vidne til paa en af Berlins Banegaarde, og som gjorde et rystende Indtryk paa mig, ja hvis Virkninger jeg vel ingensinde helt har forvundet. Jeg tænker paa det sørgelige Optog af russiske Jøder, — flittige, lovlydige Folk, der alene for deres Afstammings Skyld blev jaget fra Hus og Hjem efter først at være bleven udplyndrede og skamslaaede eller helt lemlæstede. Som en Fange-transport førtes de under Politiopsigt og fulgt af Pøbelens Forhaanelser gennem Civilisationens Europa for at søge sig et Fristed mellem nogle halv-vilde Stammer i Amerika. Du husker nok, jeg har fortalt dig derom.

„Nu skulde jeg paa denne Rejse og netop paa en berlinsk Banegaard igen blive mindet om, at ogsaa jeg hører til den samme Slægt af evigt Fredløse og Fordømte. Jeg sad i Kupeen sammen med en anden Dame, og Toget skulde til at gaa, da en ældre Herre kom ind i Følge med en ung Officer. I det samme han fik Øje paa mit ulyksalige Ansigt, foer han ud igen, efterfulgt af Løjtnanten, der slog en beundrende Latter op. Til Schaffneren, som netop vilde lukke, sagde han forklarende og saa højt, at jeg umuligt kunde undgaa at høre det: „Pfui! Hier riecht ja entsetzlich nach Knoblauch“.

„Ja, det var hele Oplevelsen, og rimeligvis vil